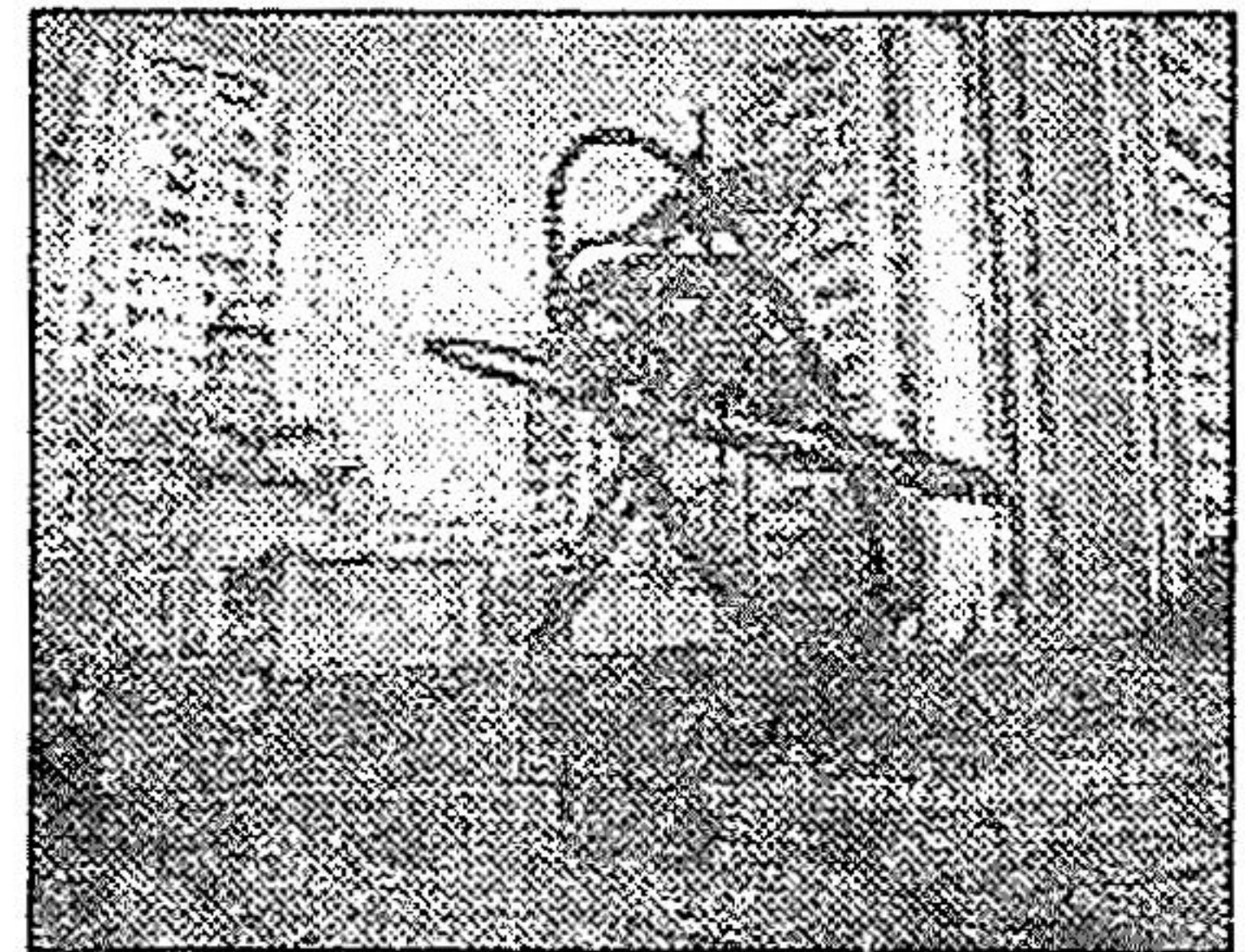

ДО 20-РІЧЧЯ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

"НАЙПЕРШІ З ПЕРШИХ, ЩО ПІШЛИ В ОГОНЬ..."

(Б. ОЛІЙНИК).

Майже двадцять років минуло від того дня, з якого розпочалось нове літочислення для України і всього людства. 26 квітня 1986 року, тихої весняної ночі, на четвертому енергоблоці Чорнобильської атомної електростанції прогримів вибух, який сколихнув увесь світ. Страшна звістка про катастрофу в Чорнобилі - невеличкому українському місті - облетіла всю планету. Оспіваний мирний атом, здавалося б, приручений і покірний, вийшов з-під-влади людини, вивергаючи на земну поверхню вогненне нутро, розхукуючи навсібіч незримую отруту радіації.

Двадцять років. Але в пам'яті на-завжди залишаться ті страшні події, які стали причиною багатьох бід. І зараз ми згадуємо про цю страшну трагедію, про тих, хто став першою жертвою пекельного вогню ядерної стихії.

Нещодавно учні шкіл району мали можливість брати участь у конкурсі на кращий твір про пожежника-рятівника, присвяченому 20-й річниці з дня Чорнобильської катастрофи. Саме пожежникам довелося приборкувати вогонь. Ось читаємо рядки із твору учениці 8-го класу Суємської ЗОШ І-ІІ ст. Марійки Луцюк:

Вже полум'я кривавою рукою

Винищувало все живе.

Ви перші кинулись до бою,

Боролись, не жаліючи себе.

Страшний вогонь - страшна

то сила,

Радіація покрила все навкруг.

І вас, хоробрих, смерть скосила,

Й веселу Прип'ять, поле і луг.

Так, першим до реактора через кілька секунд по тривозі прибули пожежні ВПЧ-2 по охороні АЕС на чолі з

начальником караулу Володимиром Правиком, за ним - караул лейтенанта Віктора Кибенка.

Вони ринули у вируюче полум'я - у смертельну радіацію не за наказом командира, а за наказом совісті, рятувати станцію і людей, не думаючи про себе, хоча добре усвідомлювали небезпеку.

Лейтенанти - хлопці непохитні,

Молоде вогненне покоління,

Ви - як пам'ять у тривожнім світі,

Роду незнищеного коріння.

Лейтенанти - мужність і звитяга,

Від землі ви набирали сили...

Ще далеко десь до саркофага,

Та вогонь життям ви зупинили.

(Рядки із твору учениці 10-А кл. ЗОШ І-ІІІ ст. № 3 м. Здолбунів Оксани Таргонської).

О 4 годині 50 хвилин пожежу було локалізовано. Опромінених пожеж-

ників відвезли у Москву.

За 20 кілометрів від Москви на Митинському цвинтарі поховані 33 українці. Скромні плити з червоними зірками будуть нагадувати нам і майбутнім поколінням імена пожежників-рятівників - Правика, Ігнатенка, Кибенка, Тищенка, Тищури...

Вросли травою сліди ваші,

Забула дотик ваш земля,

Та пам'ять вічна в серцях наших

Про ваше зламане життя.

(Рядки із твору учениці 8 кл. Суємської ЗОШ І-ІІ ст. Марійки Луцюк).

Чорний день Чорнобильської трагедії все одно хвилюватиме людей: і тих, кого він зачепив своїм недобрим крилом, і тих, хто народився далеко від скривдженої землі. Цей день хвилюватиме нас доти, доки житиме пам'ять про героїв-рятівників у наших дітей. Це

засвідчують рядки із твору учениці 11-го класу Спасівської ЗОШ І-ІІІ ст. Яни Котяй:

А дума людська

Пам'ятатиме вас.

А пам'ять людська

Повертатиме вас.

Життя людське таке незбагненне, несподіване, складається з великих трагедій і нещасть, радощів, щасливих хвилин. Як добре, що в години лиха приходять рятівники, які затуляють собою від горя і біди, часто йдучи на ризик, смерть. Бо це - робота, бо це - обов'язок, бо це - совість. То ж схилимо низько голову перед цими людьми.

Наталія ГЛУЩУК,

завідувачка райметодкабінету

відділу освіти.